

**Disputationvm De Censuris In Communi,
Excommunicatione, Suspensione, & Interdicto, itemque
de Irregularitate, Tomvs Qvintvs**

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, Anno Domini M. DC. XVII.

3 De forma absoluendi à suspensione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94035](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94035)

securitatem datur absolutio: ergo absolutio ad cau-
telam supponit necessitatem absolutionis simplici-
ter, etiam ablata contumacia; nam sicut se habet
absolutio ad cautelam in casu dubio; ita absolutio
simpliciter in casu certo. Deinde hoc maxime vrget
in foro interiori, nam, licet in exteriori possit inter-
dum dubitari, an suspensio cessauerit, nec ne: tamen
in interiori hoc dubium locum non habet, si reuera
suspensio cessat ablata contumacia; nam in eo foro
satis constat, an contumacia ablata sit, nec ne. At ve-
ro nihil magis est in usu, quam absolutio à suspen-
sione in foro penitentiali sub illa conditione, Si in-
diges, quæ est absolutio ad cautelam: ergo signum est
suspensionem hanc non tolli per solam resipiscen-
tiam, vel satisfactionem exhibitam.

Tandem declaratur, quia hæc suspensio ob con-
tumaciam interdum fertur cum reservatione: er-
go supponitur esse necessariam absolutionem eius;
quia non reservatur, nisi absolutio: ergo, si hæc non
esset necessaria, nihil esset, quod reservari posset: nã,
ablata contumacia, & facta condigna satisfactioe
tolleretur censura ipso iure. Dicitur fortasse, quan-
do additur reservatio, tunc specialiter explicari talis
suspensionem non fieri sub ea conditione, & modo,
vt per solam satisfactionem auferri possit. Vel certe
dicitur eam suspensionem tunc nõ ferri solum pro
contumacia, sed etiam in poenam delicti commissi,
& ea intentione, vt propter gravitatem delicti duret
talis poena, donec per absolutionem auferatur. Sed,
quoniam hæc vera sint, tamen hic optime decla-
ratur, hanc esse quasi naturam, & conditionem hu-
ius censuræ, quoties pro contumacia fertur, quia re-
servatio adiuncta non mutat naturam vel modum
eius, sed solum limitat absoluendi potestatem.

Hæc igitur omnia videntur quidem satis persua-
dere suspensionem hanc latam pro contumacia, quan-
do absolute fertur, non auferri ipso iure ablata con-
tumacia, donec per absolutionem hominis tollatur.
Quando vero additur illa conditio, Donec resipiscat,
satisfaciat, restituat, vel aliquid simile, tunc res est
magis dubia propter quandam rationem superius
allatam, quod talis conditio videtur præscribere ter-
minum; pro quo duratura est suspensio. Nihilomi-
nus tamen, consequenter loquendo, videtur idem
sentendum, etiam si suspensio sub prædicta forma
feratur: quia illa eadem conditio virtute includitur
in quacumque suspensione, vel censura lata ob con-
tumaciam: & ideo sensus illius non tam est affirmati-
uus, quam negatiuus, scilicet vt absolui non possit
vel debeat sic suspensus, priusquam satisfaciat; vel,
si affirmatiue explicetur, non est sensus, quod statim
sit absolutus, sed quod absolendus sit. Vnde illa co-
ditio nõ limitat proprie terminum durationis sus-
pensionis, sed terminum, pro quo non est absolutio
concedenda. Et in hoc differt plurimum inter sus-
pensionem, quæ est purè poena ob delictum com-
missum, vel quæ est censura ob contumaciam: nam
illa quando præfigit terminum, non imponitur nisi
pro illo tempore: pro quo censetur sufficiens, & co-
digna poena, & ideo terminatur duratio eius per se,
& ipso iure absque alia absolutione. At vero suspen-
sio, quæ pro contumacia fertur, cum sit propria cen-
sura: simpliciter imponitur, vt duret, donec absolu-
tione tollatur: hæc enim est poena, quæ iuxta morem
Ecclesiæ proportionata, & condigna pro contuma-
cia reputata est; quamquam, quia poena medicinalis
est, auferri debeat per absolutionem, statim ac con-
tumacia receditur iuxta canonum institutionem
supra declaratam.

Supposita ergo necessitate absolutionis, superest
dubium, à quo possit dari. In quo breuiter dicendū
est, in suspensione ab homine iure ordinario abso-
lutionem ab eo tantum dari posse, qui illam tulit,
vel à superiore. In suspensione autem à iure si refer-
uata sit, ab auctore iuris, vel à superiore: si autem

Fr. Suarez tom. 5.

non sit reservata, ab ordinario etiam tolli poterit,
iuxta communem sententiam tractatam in priori
puncto. Quæ licet ex iure euidenter non probetur,
habet nihilominus in eo fundamentum, & vsu re-
cepta est; & ideo præfata est certa, quia sola consue-
tudo dat interdum iurisdictionem. Et ita hæc om-
nia certa sunt, & iuxta dicta de censuris in communi
intelligenda, & ad potestatem ordinariam, vel dele-
gatam iuxta ibi dicta applicanda.

SECTIO III.

Verum præscripta sit aliqua certa forma absoluendi
à suspensione.

AEC res tractata est sufficienter de
censuris in communi, & fere nihil hoc
loco addendum occurrit. Dicendum
est enim nullam certam formam ver-
borum hic esse præscriptam, aliquam
tamen necessariam esse, quæ sufficienter declaret
effectum. Vnde vsitata forma esse solet, Ego te abso-
lvo à vinculo suspensionis in quam incurristi, & restituo te
ad executionem tui muneris, vel ordinis, vel ad tuum be-
neficium. Ita sumitur ex Syluest. Tabien. Angelo, ver-
bo Absolutio, & Anton. in tract. de Suspensione, Na-
uar. ca. 27. nu. 101. & alii, & patet, quia illa verba sunt
satis apta ad significandam absolutionem ab hac cẽ-
sura, & communi vsu consentanea. Neque alia sunt
necessaria. Nam in primis non oportet exprimere
causam propter quam suspensio incurta est: nam ad
iudicandum effectum absolutionis, qui est tollere
suspensionem, non oportet exprimere causam sus-
pensionis, nam hoc extrinsecum est. Vnde in abso-
lutione generali, quam solentius ad cautelam dare
ab omni vinculo suspensionis, nullam explicamus
causam. Quando autem absolutio est alicuius suspen-
sionis particularis, vt ad illam determinare dirigat-
ur absolutio, sufficit intentio absoluētis, quamuis
in verbis non fiat determinatio per explicationem
causæ. Atque eadem ratione non est necessarium
exprimere speciem suspensionis; quia, si absolutio
est generalis, sub genere comprehenduntur species
omnes, si verba, aut saltem intentio vniuersalis sunt,
vt cum dicimus, Absoluo te à peccatis tuis, omnia pec-
cata in specie intelligimus: idem ergo erit, si dicatur,
Absoluo te à suspensione, quam incurristi: nam hæc ver-
ba, etiam si videantur indefinita, in huiusmodi lo-
cutionibus æquivalent vniuersalibus, vt sæpe in su-
perioribus dictum est: vnde, si ex generali intentio-
ne procedant, erunt sufficientia: maioris tamen cla-
ritatis gratia; si à pluribus suspensionibus datur ab-
solutio, congruum est addere signum distributi-
uum, à vinculo suspensionis.

Vtile item est addere illam particulam quam in-
curristi, nam illa sufficienter determinat genericam
vocem. Quoniam neque illam addere existimo
necessarium, quia in ipsa absolutione satis includi-
tur, quod is, qui à suspensione absoluitur illam in-
currat: & ideo, quando res est dubia, additur illa co-
ditio Si quam incurristi. Tandem neque illa verba,
Restituo te, &c. licet claritati infertiant, existimo esse
necessaria; quia sine illis significatur sufficienter ef-
fectus huius formæ, & quia is qui absoluit, non ali-
ter restituit quam tollendo vinculum: illo enim ab-
lato, ex vi officij, seu beneficij, quod antea habebat
is, qui absoluitur, manet habilis ad eorum usum: er-
go per hæc absolutionem nulla alia restitutio fit per
se, vt ita dicam, sed tantum per accidens, scilicet re-
mouendo prohibes, quæ remotio satis per verbum
absolutionis significatur. Propter quam ratio-
nem illa verba, & restituo te, &c. videri possunt
superflua, quia indicare videntur aliquem alium
modum positivæ restitutionis, præter ablationem
Ri impedi-

Cancl. h.
Syluest.
Tabien.
Angel.
Antonin.
Nauarr.
In forma ab-
solutionis à
suspensio non
oportet ex-
primere cau-
sam eius.
Neque speci-
em suspensio-
nis.

Verba vniuersa-
lia, restituo te, &c.
non sunt de necessi-
tate absoluēti-
nis.

470 Disp. XXX. In quo differat suspensio à deposit. &c.

Imo nec de
præcepto.

impedimenti: non tamen reprehendo vsum illo-
rum propter Doctorum auctoritatem, & maiorem
explicationem legitimo sensu illius verbi, *restitutio*,
qui est per absolutionem suspensum restitui ad pri-
stinum statum, in quo ante suspensionem erat. Ad-
do vero, prædicta verba, non solum non esse de ne-
cessitate formæ, verum etiam nec de necessitate
præcepti, & consuetudo non est tanta, nec tam certa
quæ iudicari possit sufficiens, vt induxerit præ-
ceptum. Verba ergo substantialia sunt, *Ego te absoluo à*
suspensione, vel alia similia, seu æquivalentia. Quod
tamen intelligendum est iuxta superius dicta de
Censuris in communi, vbi tractauimus, an debeant
esse vocalia, vel sufficiant scripta, & quid de aliis fi-
gnis dicendum sit.

A & ab illo petitur absolutio, vel generatim ab omni
suspensione, vel speciatim explicando modos &
causas illarum suspensionum, tunc vnica, & simplici
absolutione omnes tolluntur, siue expresse addatur
distributio, siue indefinite concedatur absolutio à
suspensione, dummodo simpliciter & absque vlla li-
mitatione detur: quia, cum illa absolutio sit indiffe-
rens, nihil operaretur, nisi omnes tolleretur, quia non
est maior ratio de vna quam de alia: nisi fortasse per
intentionem operantis limitaretur, quod sine du-
bio fieri posset: tamen, quando non constat alias de
tali intentione, præsumendum est esse consentane-
am verbis, & consequenter esse generalem & abso-
lutam, sicut verba ipsa sunt, iuxta communem eo-
rum vsum, vt diximus.

De solemnitate in forma absolutionis à suspensione.

³ **S**ecundo dicendum est, nullam certam solenni-
tatem esse ab Ecclesia institutam, quæ ex præce-
pto seruanda sit in hac absolutione ferenda. Proba-
tur, quia nullo iure extat dicta solennitas, neque et-
iam in communi vfu habetur. Solum ait Nauarrus
citato loco in huiusmodi absolutione exigendum
esse iusiurandum ab eo, qui absoluitur, scilicet de
satisfaciendo, aut de obediendo, citatque cap. *Super*
eo, & cap. *Venerabili*, de Sent. excom. Tamen in priori
non est sermo de sola suspensione, sed coniuncta
cum excommunicatione: & ideo mirum non est
quod, per se loquendo, esset necessarium iuramen-
tum, quamquam in eo casu dispensauerit Pontifex,
vt *promissio manualis*, sine iuramento admitteretur.
In posteriori autem loco est sermo de absolutione
ad cautelam, & quæ in alterius præiudicium cedere
poterat; & in omni casu simili verum existimo exi-
gendum esse iuramentum, vel aliam sufficientem
cautionem, maxime quando res est grauioris mo-
menti: extra huiusmodi autem casum non erit tale
iuramentum necessarium.

Hic vero occurrebant quæstiones ille, an ad hanc
absolutionem necessaria sit præsentia localis, vel
ferri possit in absentem, & ignorantem, & non vo-
luntarium, vel inuitum: verum hæc omnia, & simi-
lia eodem modo expedienda sunt, quo in Censura
in communi. Vnde hic etiam oportet aduertere,
quod ibi tractauimus, fieri posse vt aliquis sit suspē-
sus pluribus suspensionibus, vel diuersarum ratio-
num, vel tantum numero diuersis, vt per se notum
est: ideoque posse etiam contingere, vt ab vna ab-
soluatur, & non ab alia, quia non habent inter se ne-
cessariam connexionem, vt ex dictis ibi patet, quia
nulla est hic specialis ratio. Et ideo diligenter inspi-
ciendum est, an absolutio limitetur ad vnam suspen-
sionem, vel extendatur ad omnes: limitabitur autē
ad vnam, primo quando in forma absolutionis ex-
plicatur causa suspensionis: nam tunc solum tolli-
tur illa quæ propter talem causam contracta est, &
alia quæ orta fuerit ex diuersa causa manebit. Se-
cundo, si vna sit lata ab vno iudice, & ab alio, si vnus
absoluat, tollit suspensionem, quam ipse intulit, non
aliam, nisi absoluat simpliciter ex facultate alterius:
idemque proportionaliter est, si vna sit à iure, alia ab
homine. Item si vna sit propter delictum, & alia
propter defectum, priori ablata non tollitur poste-
rior, nam potestatem longe diuersam requirit: vt si
quis ante legitimam ætatem sine dispensatione ordi-
natus sit, licet absoluaatur à suspensione, quam pro-
pter illud delictum incurrit, non tamen manet sta-
tim habilis ad ministrandum in ordine suscepto, do-
nec, vel ætatem impleat, vel in illo etiam defectu
specialiter dispensetur, nam illa potius est irregula-
ritas quædam, de quo alias. At vero, quando pote-
stas absoluentis, ad omnes suspensiones extenditur,

Signa ad co-
gnoscendum
quando abso-
lutio datur
ab vna
suspensione
ab omnibus.
Primum.

Secundum.

Tertium.

DISPUTATIO XXX.

De differentia suspensionis à depositione, & degradatione.

QUAMVIS Depositio, & degra-
datio propriè censuræ non sint,
vt in principio huius materiæ
diximus; tamen quia solennes
Ecclesiasticæ pænæ sunt, & cum censuris,
præsertim cum suspensione maximam affi-
nitatem habent, ad huius materiæ comple-
mentum necessarium est aliquam earum
mentionem facere. Atque ad id præstan-
dum hic locus accommodatissimus visus
est, vt suspensionis natura, quam hætenus
absolute considerauimus, nunc per compa-
rationem ad has pœnas exactius intelliga-
tur. Est autem circiter nomen *depositionis* ad-
uertendum æquiuocum esse, sicut & ver-
bum *deponere*, à quo deducitur. *Deponere*
enim aliquando idem significat, quod rem
alicui custodiendam tradere, & res sic tra-
dita *depositum* dicitur: actio vero ipsa tra-
dendi dicitur *depositio*: quomodo frequen-
ter accipitur in vtroque iure sub titulis de
Deposito. Et inde fortasse deriuatum fuit
in iure ad significandum testium depositio-
nem, seu testificationem: nam qui testimo-
nium suum profert, quodammodo verita-
tem sibi cognitam fidei iudicis committit.
Atque sic accipitur nomen *depositio* in L. 3.
C. si minor se maiorem dixerit. Alio vero
modo verbum *deponere* significat idem quod
auferre, aut derelinquere aliquid; quomodo
inter alia dicitur quispiam deponere of-
ficium, vel imperium. Et hinc etiam nomen
depositionis significat illam actionem per
quam aliquis, vel deponit, vel deponitur ab
officio, vel à qualibet dignitate. Et quidem,
si depositio fiat ab ipso, qui deponitur
omnino sponte & voluntarie, non habet ra-
tionem pænæ: si vero quis inuitus ab alio
deponatur, tunc depositio pœnalis est: & si
versetur circa munus, vel dignitatem eccle-
siasticam, erit specialis pœna ecclesiastica,
ad quam significandam in iure Canonico
accom-

Depositi
nomen aptum
est.

In qui
causis
suspensio
deponit

Primum
notum

Secundum
notum
est.

3. C.
notum

Notum
dicitur
Barn.